

Sygn. akt XIII Ca 560/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział XIII Cywilny Rodzinny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Rataj

Sędziowie: SSO Violetta Kossowska-Czinar

SSR del. Urszula Jagodzińska

Protokolant: Magdalena Maślanka

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **małoletniego A. N. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową I. N.**

przeciwko **M. N.**

o alimenty

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z dnia 21 lipca 2014 r. sygn. akt III RC 218/13

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w punkcie I, II i IV w ten sposób, że alimenty zasądzone punktem I podwyższa do kwoty po 2000 zł (dwa tysiące złotych) miesięcznie, nie zmieniając dalszych postanowień punktu I, a opłatę sądową określoną punktem IV ustala na kwotę 1200 zł;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. koszty procesu poniesione przez strony w postępowaniu odwoławczym wzajemnie znosi.

Sygn. akt XIII Ca 560/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział III Rodzinny i Nieletnich w sprawie o sygn. akt III RC 218/13 w pkt. I) zasądził od pozwanego M. N. tytułem alimentów na rzecz małoletniego A. N. (1) kwotę po 1500 zł miesięcznie, poczynając od 1 stycznia 2014 r., płatne do dnia 5-go każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, do rąk ustawowej przedstawicielki małoletniego powoda – I. N. w miejsce warunków alimentowania małoletniego ustalonych w pkt. IV wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 stycznia 2010 r., sygn. akt XIII RC 1988/09; w pkt. II) oddalił dalej idące powództwo; w pkt. III) koszty procesu między stronami postanowił wzajemnie znieść; w pkt. IV) nakazał pozwanemu aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł tytułem opłaty sądowej; w pkt. V) wyrokowi w pkt. I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Małoletni A. N. (1), urodzony (...) pochodzi ze związku małżeńskiego I. N. i M. N.. Z ich związku urodził się również syn D. N.. Wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt XIII RC 1988/09 wykonywanie władzy

rodzicielskiej nad dziećmi powierzone zostało obojgu rodzicom, przy czym ustalono miejsce zamieszkania D. N. u pozwanego, zaś A. N. (1) u matki. Udział stron w ponoszeniu kosztów utrzymania i wychowania małoletnich ustalono w ten sposób, że matka zobowiązana została do ponoszenia kosztów utrzymania A. N. (1), natomiast ojciec syna D. N..

I. N. i M. N. do 2009 r. byli jedynymi (...) spółki PHU (...) sp.j. M., I. N.. Spółka ta w 2007 r. posiadała aktywa o łącznej wartości 6.968.278,49 zł i uzyskała zysk w kwocie 737.942,15 zł. Spółka w roku obrotowym 2008 posiadała aktywa o łącznej wartości 10.412.288,23 zł oraz uzyskała zysk w kwocie 2.001.975,81 zł.

Pozwany w latach 2009-2011 przekazywał matce małoletniego powoda kwotę 5.000 zł miesięcznie w ramach rozliczeń między byłymi małżonkami, zgodnie z postanowieniem umowy z dnia 3 listopada 2009 r. o podziale majątku wspólnego, przystąpienie i wystąpienie wspólnika spółki jawnej, oświadczenia o wyrażeniu zgody na dalsze jej trwanie oraz oświadczenia o ustanowieniu hipoteki, zawartej przed notariuszem G. B.. Na podstawie wskazanej wyżej umowy pozwany zobowiązał się od zapłaty I. N. kwoty 5.000 zł miesięcznie począwszy od grudnia 2009 r. do dnia spłaty wszystkich kwot jej należnych w związku z rozliczeniem majątku wspólnego.

A. N. (2) ma 15 lat, jest dzieckiem zdrowym, choruje incydentalnie. Do jego usprawiedliwionych potrzeb zaliczyć należy między innymi wydatki na zakup: leków ok. 50 zł, wyżywienia ok. 700 zł, odzieży 200zł, książek 500 zł rocznie (42 zł na miesiąc), wyprawki: 500 zł rocznie (42 zł na miesiąc), odzieży sportowej do szkoły ok. 250 zł na rok (około 22 zł na miesiąc), wyjścia do kina, teatru, filharmonii, zakup prasy i beletrystyki ok. 100 zł, opłata za wycieczkę szkolną: 1.200 zł na rok (100 zł na miesiąc), zakup biletu na komunikację miejską: 50 zł miesięcznie, środków higienicznych: 50 zł miesięcznie, opłata za telefon: 100 zł miesięcznie, korepetycje z fizyki i chemii: 416 zł, lekcje tenisa: 900 zł oraz wydatki na wypoczynek, łącznie koszt utrzymania małoletniego wynosi ok. 3000 zł.

Średniomiesięczny koszt utrzymania mieszkania stanowiącego własność małoletniego, w którym zamieszkuje powód wynosi 1.200 zł.

A. N. (1) do stycznia 2014 r. w weekendy przebywał u ojca. W tym czasie ojciec kupował mu prezenty, dawał kieszonkowe w kwocie 500 zł miesięcznie. Ponadto opłacał zajęcia tenisowe syna w kwocie 900 zł, co czyni nadal. W 2010 r. zakupił synowi komputer oraz tablet. Małoletni był w 2013 r. na obozie sportowym na 10 dni, który opłacił ojciec. W dniach 31.01.2013 r. do dnia 07.02.2013 r. M. N. przebywał wraz z synem w Turcji w celach rekreacyjnych, ponosząc całość kosztów. W czerwcu bieżącego roku małoletni był z ojcem na wakacjach w Chorwacji, był również na dwutygodniowym obozie w R..

Matka powoda jest osobą bezrobotną od 2009 roku. W wyniku podziału majątku z końcem 2009 r. otrzymała od pozwanego około 3 miliony złotych. Z tych pieniędzy zakupiła 5 odrębnych mieszkań, w tym cztery dwupokojowe i jedno jednopokojowe. Spośród rzeczonych lokali mieszkalnych dwa są wynajmowane. Z uzyskanej kwoty pozostało I. N. około 1 miliona zł, którą to sumę przeznaczyła na życie, zakupując m.in. w 2010 r. nowy samochód marki B., który został sprzedany po roku użytkowania. Do 2013 r. przedstawicielka ustawowa wydała całą uzyskaną z podziału majątku kwotę.

Matka powoda zamieszkuje wraz z synem A. N. (1) w trzypokojowym mieszkaniu stanowiącym własność małoletniego, a kupionym dla niego przez ojca. Przedstawicielka ustawowa powoda posiada samochód osobowy marki V. (...), z 2005r. Nie partycypuje w kosztach utrzymania starszego syna i ma z nim bardzo rzadki kontakt. Obecnie jest właścicielką czterech mieszkań (m.in. dwa we W. na ul. (...), jedno we W. na ul. (...) oraz jedno w O.), bowiem w bieżącym roku sprzedała jeden z lokali mieszkalnych w O. o powierzchni 48 m² za kwotę około 140.000 zł. Przedstawicielka ustawowa powoda aktualnie osiąga dochód w wysokości około 2.300 zł z tytułu wynajmu mieszkań (1.000 zł za mieszkanie w O. i 1.300 zł za mieszkanie przy ul. (...)). Jednakże w sytuacji gdyby wynajęte zostałyby wszystkie cztery mieszkania, wtedy matka uzyskalaby dochód w wysokości ponad 3.400 zł. Przedstawicielka ustawowa powoda nie poszukuje aktywnie zatrudnienia

Pozwany jest większościowym udziałowcem w PHU (...) sp.j., która utrzymuje płynność finansową oraz posiada udział 50 % w majątku, zyskach i stratach spółki PHU (...) -1 G. G., (...) spółka cywilna. W dniu 15 kwietnia

2013 r. spółka PHU (...) sp.j. posiadała 27 pojazdów, sam M. N. był wtedy właścicielem dwóch pojazdów i wraz z I. N. współwłaścicielem motocyklu. Pozwany osiągnął dochód, po odliczeniach za rok 2010 r. w kwocie około trzech milionów złotych, za 2011 r. w wysokości ponad cztery miliony złotych, a za 2012 r. około miliona zł oraz jest właścicielem następujących działek: położonej w obrębie B., położonej w obrębie B., położonej w obrębie B. oraz współwłaścicielem wieczystym działki w obrębie O. i właścicielem przynależnych do niej lokalu mieszkalnego i garażu. Pozwany wspomaga finansowo pełnoletniego syna D. N., który podjął studia w trybie zaocznym. Obecnie syn poszukuje pracy zarobkowej. Wraz ze starszym synem i bezrobotną konkubiną zamieszkują w mieszkaniu trzypokojowym stanowiącym jego własność. Koszt utrzymania mieszkania wynosi 1.000 zł. Relacje pozwanego z małoletnim powodem do stycznia 2014 r. były bardzo dobre. Po tym czasie uległy rozluźnieniu na co zdaniem pozwanego miała toczyć się sprawa o alimenty. W maju i czerwcu bieżącego roku M. N. dokonał przelewu na rachunek przedstawicielki ustawowej małoletniego kwot po 5.000 zł. Z tych pieniędzy I. N. spłaciła zaciągnięty przez nią kredyt konsumpcyjny w kwocie 5.819 zł.

Sąd Rejonowy, w oparciu o przepis art. 133 krio i art. 135 § 1 krio uznał, że powództwo częściowo jest uzasadnione. Sąd Rejonowy oszacował usprawiedliwione potrzeby małoletniego na kwotę około 3.000 zł miesięcznie. Wydatki na utrzymanie chłopca określone przez matkę na kwotę 5 000 zł miesięcznie są zdaniem Sądu zawyżone i nie poparte dowodami. Wskazał Sąd Rejonowy, że nie można zgodzić się z przedstawicielką ustawową powoda jakoby koszt leczenia i wizyt lekarskich małoletniego pochłaniał miesięcznie 150 zł. Sąd uznał za niewiarygodne jej twierdzenia, iż koszt leków stosowanych przez chłopca podczas zwykłych przebiegów może oscylować wokół wskazanej kwoty. Powyższe jest mało prawdopodobne i nie wynika z żadnych innych dowodów zebranych w sprawie. Sąd Rejonowy uznał, że kwota 50 zł miesięcznie przeznaczona na leczenie powoda wystarczy na zapewnienie mu właściwej opieki lekarskiej i zakup koniecznych medykamentów. Sąd Rejonowy uznał z podobnych względów, że koszt zakupu środków higieny osobistej dla małoletniego wynosi 50 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu Rejonowego wydatki na wyżywienie dziecka zostały przez matkę zawyżone, uwzględniając rodzaj i ilość posiłków przez nią wskazanych, stąd maksymalnie kwota 1000 zł miesięcznie powinna zaspokoić jego potrzeby w tym zakresie. Dalej wskazał Sąd Rejonowy, że małoletni powód jest właścicielem mieszkania trzypokojowego, które zajmuje wraz z matką. Matka zaś posiada cztery mieszkania, które przeznaczone są do wynajmowania. Nieuzasadnione zatem jest zajmowanie mieszkania dziecka, zamiast przeznaczyć je do wynajęcia i z zysków pokrywać część potrzeb małoletniego. Powszechnie wiadomo, że wynajęcie mieszkania trzypokojowego związane jest z dochodem w granicach od 1800 do 2500 zł miesięcznie. Z powyższego wynika, że małoletni z wynajmu mieszkania powinien dysponować średnio kwotą ok. 2000 zł netto (po odprowadzeniu podatku). Z powyższych względów, mając na uwadze poziom życia rodziców oraz wiek powoda, jego potrzeby zdrowotne, środowisko w jakim przebywa, Sąd kierując się doświadczeniem życiowymi, realiami ekonomiczno – społecznymi, znajomością cen oraz opierając się na wskazaniu rodzajowym potrzeb powoda przez jego matkę i w oparciu o przedstawiony przez nią w zeznaniach przed Sądem szacunek uznał, że całkowity miesięczny koszt utrzymania małoletniego powoda obecnie powinien zamknąć się w kwocie ok. 3.000 zł. Podkreślił Sąd Rejonowy, że pozwany dobrowolnie przyczynia się do kosztów utrzymania syna. Pokrywa wydatki związane z jego treningami w kwocie 900 zł miesięcznie, organizuje mu wypoczynek i pokrywa koszty innych wyjazdów rekreacyjnych syna, przekazuje mu kieszonkowe w niebagatelnej kwocie 500 zł miesięcznie. Przedstawicielka ustawowa mimo pozostawania bez zatrudnienia ma możliwości finansowe przyczyniania się do kosztów utrzymania syna. Po pierwsze posiada mieszkania do wynajmowania z których czerpie dochody, po drugie sprzedała jedno z mieszkań za kwotę 140 000 zł, po trzecie jest osobą zdolną do podjęcia zatrudnienia i brak pracy nie wynika z braku ofert lecz z braku aktywności w znalezieniu pracy. Uwadze Sądu nie uszedł również fakt, iż przedstawicielka ustawowa przeznaczając ponad milion złotych na życie, już po roku, od ich otrzymania, zaczęła odczuwać brak wystarczających środków finansowych, a w przeciągu niecałych czterech lat, wydała całą kwotę, posiadając przy tym zarówno dochód z wynajmowanych mieszkań jak i wpłacaną przez pozwanego kwotę 5.000 zł na utrzymanie małoletniego. Takie działanie matki w sposób ewidentny stanowi o jej niegospodarności i braku poczucia, iż ona sama też winna przyłożyć się finansowo do zaspokojenia potrzeb małoletniego. Z tych względów Sąd Rejonowy uznał, że uznana przez pozwanego kwota alimentów w wysokości 1500 zł miesięcznie, jego wydatki dodatkowe czynione na syna, udział finansowy matki plus dochody jakie powinien uzyskiwać małoletni ze swojego majątku, pokryją z naddatkiem usprawiedliwione jego potrzeby. Sąd Rejonowy zasądzając płatność alimentów od stycznia 2014 r. kierował się głównie

tym, iż do stycznia bieżącego roku pozwany aktywnie uczestniczył w życiu dziecka. Kupował mu odzież, zabierał go na wyjazdy wakacyjne, podarował mu komputer, laptop oraz opłacał zajęcia z tenisa. Od stycznia 2014 r. zaś jego zaangażowanie w opiekę nad synem nieco zmalało, a tym samym nie przyczynia się on już w takim stopniu do zaspokajania potrzeb syna.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, jednocześnie oddalając powództwo w pozostałym zakresie w pkt. II sentencji wyroku. Na podstawie art. 100 kpc Sąd Rejonowy wzajemnie zniósł koszty procesu między stronami, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku. Powód jako uprawniony do alimentacji zwolniony był z obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu. Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy na podstawie art., 113 w zw. z art. 13 i art. 18 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz w zw. z art. 98 kpc obciążył pozwanego brakującą opłatą w wysokości 180 zł (300 zł sporne x 12 x 5%), czemu dał wyraz w pkt IV orzeczenia. W oparciu o przepis art. 333 § 1 pkt 1 kpc wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności (pkt V).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo oraz w zakresie orzeczenia o kosztach procesu, zarzucając:

I/ obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 135 § 1 krio przez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w określeniu usprawiedliwionych potrzeb małoletniego wbrew zasadzie równej stopy życiowej w szczególności poprzez:

- nieuwzględnienie, że sam pozwany określił usprawiedliwione potrzeby syna na kwotę 5000 zł, płacąc alimenty w tej kwocie w latach 2009-2011, w sytuacji gdy wówczas jego roczny dochód wynosił 400 000 zł, a w ostatnich trzech latach wynosił od 1 miliona do 4 milionów zł,

- nieuwzględnienie, że pozwany uznał co do zasady i wysokości żądanie pozwu, płacąc w trakcie procesu na rzecz syna dwukrotnie kwotę 5000 zł miesięcznie tytułem kosztów związanych z jego utrzymaniem,

- uznanie, że żądanie pozwu jest wygórowane, podczas gdy kwota dochodzona pozwem stanowi mniej niż 6% miesięcznego dochodu pozwanego, a zatem nie narazi go na jakikolwiek uszczerbek w jego utrzymaniu,

- pominięciu faktu, że małoletni powód ma prawo do zbliżonej stopy życiowej ojca, który żyje na niespotykanie wysokim poziomie, jest właścicielem 30 samochodów, 6 nieruchomości, w tym niezamieszkałego domu z basenem, a jego czysty roczny dochód to kwota 1-4 milionów zł,

- uprzywilejowanie pozycji brata powoda, którego usprawiedliwione potrzeby wynoszą ponad 8000 zł miesięcznie, w sytuacji gdy według pozwanego potrzeby obydwu synów są analogiczne,

- niezaliczenie do usprawiedliwionych potrzeb małoletniego kosztów utrzymania mieszkania oraz lekcji języków obcych;

2) art. 135 § 1 krio w zw. z art. 138 krio poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w obniżeniu alimentów wynikających z umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego z kwoty 5000 zł do 1500 zł czyli o 70% przy jednoczesnym zaniechaniu wskazania stosunków prowadzących do tak wysokiego obniżenia alimentów, tym bardziej, że z akt sprawy wynika, że nastąpił znaczący wzrost luksusu i poziomu życia pozwanego;

3) art. 135 § 2 krio przez uznanie, że rodzice w równym stopniu powinni partycypować w zaspokojeniu potrzeb syna, podczas gdy z relacji ojca wynika, że od stycznia 2014 r. w zasadzie nie utrzymuje kontaktów z synem, natomiast matka wypełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania, a zatem pozwany powinien ponieść większą część usprawiedliwionych potrzeb syna;

II/ obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 216¹ § 2 kpc w zw. z art. 72 ust. 3 Konstytucji RP i art. 12 ust. 2 Konwencji o prawach dziecka w zw. z art. 217 § 2 kpc poprzez nieuwzględnienie zdania małoletniego powoda w przedmiocie porozumienia jego rodziców co do wysokości alimentów oraz realizacji tego porozumienia,

2) art. 227 w zw. z art. 245 i art. 233 kpc poprzez błędne uznanie, że oświadczenie małoletniego nie może stanowić środka dowodowego, podczas gdy jest to dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc i jak każdy środek dowodowy podlega ocenie według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc.

Na uzasadnienie podał, że Sąd Rejonowy ustalając zakres usprawiedliwionych potrzeb małoletniego pominął zasadę równej stopy życiowej ojca i syna. Wskazał apelujący, że pozwany jest milionerem, żyje luksusowo i uwzględnienie żądania pozwu nie doprowadzi go do niedostatku. Alimenty, stanowiące 6% wysokości jego dochodu nie podważą jego bardzo wysokiej stopy życiowej. Dalej zarzucił, że skoro pozwany dwukrotnie, tj. w maju i czerwcu 2014 r. przekazał na rzecz A. po 5000 zł na jego utrzymanie, to wysokość dochodzonych pozwem alimentów w kwocie po 5000 zł w pełni odpowiada możliwościom płatniczym pozwanego. Zarzucono, że skoro pozwany zeznał, że potrzeby obydwu synów są na takim samym poziomie, a potrzeby D. pozwany oszacował na kwotę 8 251 zł miesięcznie, zatem zarówno jeden, jak i drugi syn powinni mieć zapewnioną równą stopę życiową. Zarzucono, że do kosztów utrzymania małoletniego należy doliczyć koszty utrzymania mieszkania w kwocie 600 zł miesięcznie oraz koszty dodatkowych lekcji języka hiszpańskiego i angielskiego w kwocie łącznej 390 zł miesięcznie. Zarzucono nadto, że to matka sprawuje bieżącą pieczę nad wychowaniem i utrzymaniem syna, ojciec od stycznia 2014 r., z własnej winy, w zasadzie nie utrzymuje kontaktów z synem. Stąd to pozwany winien ponieść większą część kosztów utrzymania syna niż matka. Dalej wskazano na fakt naruszenia przez Sąd Rejonowy treści art. 216¹ § 2 kpc w zw. z art. 72 ust. 3 Konstytucji RP i art. 12 ust. 2 Konwencji o prawach dziecka w zw. z art. 217 § 2 kpc poprzez nieuwzględnienie zdania małoletniego powoda w przedmiocie porozumienia jego rodziców co do wysokości alimentów oraz realizacji tego porozumienia. Wskazano również na szereg błędów w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które świadczą o sprzeczności ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt. I i II poprzez zasądzenie tytułem alimentów od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kwoty po 5000 zł miesięcznie, poczynając od dnia doręczenia pozwu, płatnych do 5-go każdego miesiąca z góry, do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego powoda wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat,

- w pkt. III poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz małoletniego powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem I instancji.

Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 11 marca 2015 r. pełnomocnik powoda podtrzymał apelację, zaś pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym ustalił dodatkowo na podstawie dowodów z:

1/ zeznania podatkowego pozwanego za rok 2013 PIT-36L (k. 540-544), że pozwany w roku 2013 uzyskał przychód w wysokości 32 220 540,59 zł, koszty uzyskania przychodu wyniosły 31 269 327,04 zł, dochód wyniósł 951 213,55 zł;

2/ kserokopii wydruku rozmów telefonicznych (k. 545-562), z których wynika, że kontakty pozwanego z małoletnim powodem są ograniczone, z uwagi na postawę chłopca, który nie chce tych kontaktów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje w części na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe i na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własną podstawę rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy powołał właściwe przepisy prawne. Ostateczna ocena materiału dowodowego i wnioski Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia, po uzupełnieniu postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym, wymagały weryfikacji.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że roszczenie powoda opiera się na podstawie art. 133 § 1 krio, a nie jak się zdaje wynikać z apelacji, na podstawie art. 138 krio. Nie był bowiem Sąd Rejonowy związany ugodą zawartą w akcie notarialnym z dnia 6 listopada 2009 r., repertorium A numer 14 (...), na mocy której pozwany M. N. zobowiązał się do zapłaty na rzecz syna A. N. (1), na ręce I. N. kwoty 5000 zł miesięcznie począwszy od grudnia 2009 r. tytułem alimentów do dnia spłaty wszystkich powołanych w akcie notarialnym kwot, bowiem ugodzie tej nie została nadana klauzula wykonalności w zakresie alimentów. Ponadto podkreślić należy, że zobowiązania alimentacyjne wynikające z tej ugody obowiązywały do spłaty wszystkich kwot należnych, a związanych z rozliczeniem majątkowym rodziców małoletniego powoda.

Częściowo, w ocenie Sądu Okręgowego, okazał się zasadny zarzut naruszenia art. 135 § 1 krio, choć zarzut dotyczący usprawiedliwionych potrzeb powoda, jak Sąd Rejonowy to określił, był przesadzony przez matkę powoda. O zakresie obowiązku alimentacyjnego decydują usprawiedliwione potrzeby uprawnionego. Rodzaj i rozmiar tych potrzeb jest uzależniony od cech osoby uprawnionej oraz od splotu okoliczności natury społecznej i gospodarczej, w których osoba uprawniona się znajduje. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.

Nie ulega wątpliwości, że małoletni powód jest w fazie bardzo intensywnego wzrostu, a więc w ocenie Sądu Okręgowego ocenione przez Sąd Rejonowy np. koszty wyżywienia są zaniżone. Podobnie zaniżone są wydatki na środki higieniczne dla chłopca, w wieku powoda. Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, rozumując przepis art. 135 krio, że są to potrzeby usprawiedliwione, a nie potrzeby, które są potrzebami zbytku, a do tego zmierzała apelacja powoda.

Mając na uwadze okoliczność, że powód posiada majątek, a tym majątkiem jest mieszkanie z którego może uzyskać dochód, jest więc w stanie w części pokryć swoje usprawiedliwione potrzeby, nadto mając na uwadze okoliczność pobierania nauki przez powoda, jak również okoliczność, że powód może, powinien w niektórych okresach nauki korzystać z dodatkowych lekcji oraz z uwagi na okoliczność, że obecnie pozwany nie łoży w kosztach opłaty za tenis (wobec odmowy małoletniego), prawidłowo Sąd Rejonowy, zdaniem Sądu Okręgowego, określił miesięczne koszty utrzymania dziecka.

Matka powoda ma majątek i może pokrywać pozostałe potrzeby dziecka i mając na uwadze okoliczność, że dochody pozwanego są większe, w ocenie Sądu Okręgowego to pozwany powinien mieć większy finansowy udział utrzymania powoda, stąd też Sąd Okręgowy podwyższył kwotę zasądzonych alimentów od pozwanego na rzecz powoda z kwoty 1500 zł miesięcznie do kwoty 2000 zł miesięcznie, nie zmieniając daty, uznając za Sądem Rejonowym, że do 2014 r. pozwany partycypował w większym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 219 kpc. Sąd Okręgowy nie podziela oceny apelacji, że istnieje domniemanie, iż pozwany uznał kwotę 5000 zł alimentów na rzecz syna A.. Z wnikliwej analizy akt takiego wniosku wyciągnąć nie można.

Zarzut naruszenia przepisu art. 216¹ kpc również jest chybiony. Przepis art. art. 216¹ kpc został wprowadzony do kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 220, poz. 1431). Według uzasadnienia ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. komentowany przepis ma dotyczyć tylko ustalania w procesie praw niemajątkowych, w szczególności w związku z kształtowaniem władzy rodzicielskiej w sprawach o rozwód, unieważnienie małżeństwa, separację (art.

425 kpc), o ustalenie lub zaprzeczenie pochodzenia dziecka, o ustalenie bezskuteczności uznania ojcostwa oraz o rozwiązanie przysposobienia (art. 453 kpc). Nie jest celowe stosowanie cyt. przepisu w sprawach alimentacyjnych, choć ustawodawca nie określa katalogu tych przepisów. Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawach alimentacyjnych przepis ten nie powinien być stosowany, tj. przesłuchiwanie, wysłuchiwanie dziecka, słuchanie jego rozsądnego zdania było niecelowe w niniejszej sprawie i prawidłowo Sąd Rejonowy to ocenił.

Z niepokojem Sąd Okręgowy ocenia to, co zostało podniesione na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 marca 2015 r., odnośnie zaburzonych kontaktów dziecka z ojcem, a w zasadzie braku tych kontaktów. W ocenie Sądu Okręgowego matka dziecka, która sprawuje na co dzień pieczę nad nim, powinna być szczególnie wyczulona na takie sytuacje, zdaniem Sądu winna dbać o utrzymanie prawidłowych relacji ojca z synem dla dobra małoletniego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił częściowo zaskarżony wyrok w punkcie I, II i IV w ten sposób, że alimenty zasądzone punktem I podwyższył do kwoty po 2000 zł miesięcznie, nie zmieniając dalszych postanowień punktu I, a opłatę sądową określoną punktem IV ustalił na kwotę 1200 zł, o czym orzeczono w pkt. I wyroku na podst. art. 386 § 1 kpc.

W pkt. II wyroku Sąd Okręgowy oddalił apelację w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 kpc.

W pkt. III wyroku Sąd Okręgowy koszty procesu poniesione przez strony w postępowaniu odwoławczym postanowił wzajemnie znieść, o czym orzeczono na podstawie art. 100 kpc.